

מבין משאבים 2285 - ב' בתמוז תשפ"ב - 1 יולי 2022

רעיה הרניק

*

יְלָדִים הֵם כְּמוֹ פְּרָחִים,
אָסוּר לְקַטֵּף אוֹתָם
וְלִהְחַזִּיקָם בְּכַף הַיָּד

רַק לְזִכֹּר מֵרְחוֹק. כְּמוֹ
צֵלוֹם: צַעַד רֵאשׁוֹן אוֹ
חַיּוֹף מִתּוֹךְ שָׁנָה -

בְּגֵרוּת נְבוֹכָה וּמְהַסֵּסֶת,
הָאִמֶץ לְהִיּוֹת אָדָם,
חַיּוֹף שָׁבוּ הַגָּבֵר וְהַיָּלֵד.

וְלַעֲבוֹר. לְתַת לָהֶם
לְפָרַח

וְלֹא לְגַעַת. וְלֹא לְשִׁכּוֹחַ.

מה בצלון:

דברים שהוקראו בצרכה לסיוט סמינר הקליטה

איא ברקן

לאה שביט

דובי אפ

אורון חודדי

חדשות החצרו דובי אפ

ההנהלה הכלכלית/ טוביה אבריא

3:0 אקורונה/ נאה פרסי

מזל טוב ופע ברכות

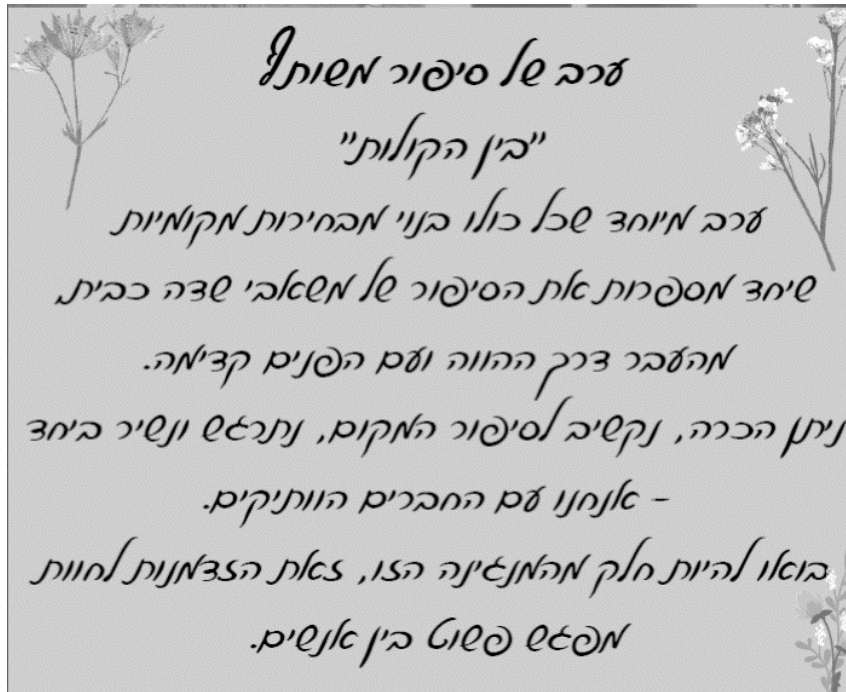
לאן ויטאל דהן

להולדת הנכדה,

בת אןמרוך וליאת

בית משאבי שדה

בערב משותף לחברים והבנים הנקלטים עלו חברים ובנים וסיפרו על הרגשת הבית במשאבי שדה וגם בחרו שיר מתאים שהושר בערב.

דיא ברקן

נולדתי בערד ועד גיל 4 חייתי בעיר הגדולה. בשלב מסוים ההורים שלי החליטו שהם רוצים לחזור לקיבוץ. אני זוכר שיחות בסלון שלנו, תלמה אפוד וועדת קליטה הגיעו לבית שלנו בערד כדי לבחון את החזרה שלנו לקיבוץ. אבא שלי כבר לא היה צעיר, 45, והייתה מגבלה של גיל בקבלה לחברות. ההורים שלי הסבירו לי שהבחירה לחזור לקיבוץ תהיה טובה עבורנו, שהחיים בקיבוץ טובים. ככה ההורים שלי בחרו.

לעזוב את העיר ולהשתקע בקיבוץ משאבי שדה, עבור אבא שלי זו הייתה הפעם השנייה שהוא בוחר במשאבי שדה, הפעם הראשונה הייתה כשבחר לעלות מאלג'יר יחד עם הגרעין להתיישב בארץ ישראל.

ובאמת כשהגענו לקיבוץ החיים היו טובים יותר, טוב, אולי לא בהתחלה ממש, כי באותם ימים הבנתי שחיים טובים יותר אומר שאני לא אוכל יותר לישון בבית עם ההורים, וגם אסור לבוא עם האופניים שלי לגן רותם כי אין לכל הילדים אופניים... כשגדלתי הבנתי שללינה מחוץ לבית של ההורים יש גם יתרונות.

כך גם אני חזרתי לקיבוץ אחרי תקופה קצרה של לימודים במרכז, חזרתי יחד עם קמילה להקים בית ומשפחה. וגם קמילה בחרה לחזור לישראל משבדיה למשאבי שדה.

שיר נבואה קוסמי / יוני רכטר ועלי מוהר

כמו עמוד ענן, כך תלך לפני העדר
 תבין הכל, תדע, לא תאמר מילה אחת
 כמו עמוד עשן תעלם בתוך החדר
 משהו בך יאמר לך המשך בדרכך
 כמו שביל החלב שחוצה את השמיים
 אתה הולך ישר, לא שם לב לכוכבים
 שזוהרים כדי לסנוור את העיניים
 משהו בך יאמר לך המשך בדרכך
 הו, לך ישר
 לך לבד
 אל תפחד
 אוהו אוהו או
 אל תכעס
 לך תמים
 לך אחד
 כמו אווז הבר שחולף בשמי הערב
 הוא טס בראש החץ, לא נרתע מן המרחק
 והאינסטינקט מראה ובורא לו את הדרך
 משהו בך יאמר לך המשך בדרכך, כן
 כמו בריז'יט ברדו שתפסה כבר את העסק
 השאירה מאחור את הטוב ואת הרע
 ועל העניינים היא צופה מן המרפסת
 משהו בך יאמר לך הפסק
 בלי להתכוון תן לעצמך ללכת
 כל החישובים ייגמרו מאליהם
 כמו העץ שקם לתחייה מן השלכת
 משהו בך יאמר לך המשך
 לך ישר...

כאן אנחנו בוחרים להקים משפחה
 ולבנות בית. וכשאני אומר לבנות
 בית, אני לא מתכוון לארבע קירות.
 אלא משהו שהוא מעבר לצורך
 הפיזי.

יש משהו במשאבי שדה שתמיד יהיה
 עבורי בית, נוף ילדותי, המרחבים,
 הכמיהה לקהילה, למרות שלא
 מההתחלה היו לנו קבוצת שווים
 בקיבוץ, עם הזמן הגיעו עוד משפחות,
 ונולדו לנו ילדים, שהלכו לגן רותם
 עם אופניים.

היום, כשאני יושב בשגיב, בבית בו
 גדלתי כילד, מגדל בו את ילדי
 שישנים בחדר שבו ישנתי. משחק
 איתם על המרצפות מאחורי הבית,
 שאני ואבא שלי ריצפנו עם שאריות
 שפירקו ממגרש הכדורגל בבית
 הספר,

אני שמח שבחרנו לחיות במשאבי
 שדה, שאני יכול לתת לילדים שלי את
 כל הטוב שאני זוכר מילדותי. הקלות
 ביצירת קשרים חברתיים, המפגש
 הספונטני על הכביש בשגיב, של
 הילדים, שלי עם חברים.
 יש מעגליות וחזרתיות, ואין יותר
 מתאים מלשיר יחד את שיר נבואה
 קוסמי עליו, שיר שמדבר על האמונה
 בדרך, על משהו פנימי שמשאיר
 אותנו בדרך הנכונה. שיר שהכיתה

שלי, כיתת אלה, שרה בשנת הבר מצווה שלה.

לאה שמיט

הגוזלים שלי:

גל בן 37

נעה בת 34

אור בן 30

עזבו בינתיים את הקן.

נשארנו לבדנו איתי ואני,

ועכשיו, כשהקורונה מאחורינו,

איתי פורש כנפיים למזרח הרחוק,

ולכן אני הרבה לבד בקן.

אבל, בזמן הזה שהגוזלים הקטנים/גדולים והנשר

הגדול לא בבית,

אני מוצאת את עצמי מתחברת יותר ויותר לקהילה,

לעשייה ובעיקר לפעילות המבורכת של קליטת

הבנים, במסגרת היותי חברת מזכירות.

אני מרגישה מחוברת לכל אחד מכם, הבנים. גדלנו

והתבגרנו ביחד וגם שיבה זרקה בשערכם...

נולדתי בפתח תקוה, הגעתי לקיבוץ במסגרת גרעין

נח"ל, הכרתי את איתי ומאז אני פה...

מהרגע שהגעתי לקיבוץ, הייתי מטפלת של חלק

מכם, הייתי מורה בבית הספר "משאבים", ליוויתי

אתכם למסע לפולין והיום אני עובדת אתכם בשגיב.

אתם שייכים לקבוצת הגילאים של הגוזלים שלי,

אני נהנית לפגוש אתכם בשבילים, כשאתם כבר

הורים לילדים.

משאבי שדה הוא הבית שלי!

בית עבורי, הוא לא רק 4 קירות, דשא וגינה, בית זה האנשים שאיתם אני חולקת את

היום-יום שלי,

את השיר "עוף גוזל" ביצע במקור אריק איינשטיין, קולו מבטא בשבילי ביטחון, אהבה,

אחוה ושייכות. אריק איינשטיין הוא סמל לארץ ישראל היפה.

אתם הבנים מסמלים בשבילי את ארץ ישראל היפה, את ממשיכי הדרך במשאבי שדה.

עוף גוזל / אריק איינשטיין

הגוזלים שלי עזבו את הקן

פרשו כנפיים ועפו

ואני ציפור זקנה נשארתי בקן

מקווה מאוד שהכל יהיה בסדר

תמיד ידעתי שיבוא היום

שבו צריך להיפרד

אבל עכשיו זה ככה בא לי פתאום

אז מה הפלא שאני קצת דואג

עוף גוזל

חתוך את השמיים

טוס לאן שבא לך

רק אל תשכח

יש נשר בשמיים

גור לך

עכשיו נשארנו לבדנו בקן

אבל אנחנו ביחד

חבקי אותי חזק תגידי לי כן

אל תדאגי ביחד כיף להזדקן

אני יודע שככה זה בטבע

וגם אני עזבתי קן

אבל עכשיו כשבא הרגע

אז מחניק קצת בגרון

מחניק קצת בגרון

עוף גוזל...

הבית fe / דה fek

אקדים ואומר, שאני לא מתכוון לדבר, על מה שאתם חושבים שאני מתכוון לדבר עליו... בהכנות לערב, הסתכלתי אחורנית, בזמן, על חיי. חיפשתי דרמה כלשהי, חוץ מהמובן מאליו כמובן. דרמה שחיברה אותי למקום. דרמה שתהיה מרתקת על הבמה. לא מצאתי. החיים שלי נראו כמו סדרה משעממת ואפורה, בנטפליקס. עונה אחרי עונה ללא התפתחות בעלילה. אני כמובן לא מדבר על...

כדי שבכל זאת תבינו על מה אני מדבר, כשאני מדבר על בית, תנסו לדמיין - בלי לעצום עיניים, כמובן, כי תהיה בעיה עם הקריאה - תנסו לדמיין חנון תל אביבי, איש מחשבים, עבודה. בית. פקקים. זה מצד אחד. מצד שני, הכי אהבתי ועד היום אני אוהב, לנסוע דרומה. הנופים. המרחבים. הריח המדברי והכבישים הארוכים, ללא יותר מידי בתים סביב. רק מידי פעם כתם ירוק מדוייק של ישוב זה או אחר. בנוסף לנסיעות, החוויה המיוחדת ביותר בכל זה היתה ועודנה, הנסיעה והמעבר דרומה, את צומת הנגב. מאז ומעולם וגם היום, המעבר את הצומת, משרה עלי תחושה מיוחדת של רוגע. החלון נפתח, הנשימה נרגעת, הרגל מרפה מעט מדוושת הגז והמהירות יורדת. זהו. אני בבית, גם אם אני עדיין, לא הגעתי. אני עובר את הצומת וכאילו, אני עובר מימד. בכיוון ההפוך אגב, המעבר הזה, תמיד מייצר בי דריכות מסויימת. אני לא בבית.

לפני עשרים שנה עברנו לפה. מעבר חלק ופשוט ללא דרמות. נטפליקס, כבר אמרנו. המעבר היה פשוט, כמו כניסה לבית מוכר ואהוב. מעבר למקום, שהרגיש מוכר, מהרגע הראשון. אושו אמר פעם "כשהנעל מתאימה, הרגל נשכחת וכשהחגורה מתאימה, הבטן נשכחת". ככה זה היה. כמעט מיד הרגשנו בבית.

אז אחרי כל ההקדמה הזו, מה זה בית? בית זה קירות, חלונות, רצפה, רהיטים. בית הוא המקום שמרגישים בו הכי נוח. מרגישים בבית... בית זה גם אנשים, חוויות והיום יום של כולנו. אני אוסיף ואומר שמה שהופך את כל החלקים לבית זה החומר האפור. אותו מלט שמחבר את הכל יחד. כמובן, גם הדבר הבלתי נראה שמחבר אנשים להיות חבורה. להיות קהילה. בית זו תחושה.

אם נחזור לנטפליקס, לרגע, הרי שהעונה האחרונה בחיי, עד כה, עונה מטלטלת, מאין כמוהה, הוכיחה לי כמה משאבי שדה היא הבית שלי. התמיכה והאהבה, של כל הקהילה, העצימה את תחושת הבית.

בית, מבחינתי, זו תחושה מדהימה של שייכות, אכפתיות ושלווה. משאבי שדה זה הבית שלי.

אורן חודאי

אני אורן בן 34 תושב הקיבוץ כבר כמה שנים, במקור מבאר שבע. בעלה של הדר זינדרמן, בת הקיבוץ, שהפכה לחודאדי. גדלתי בבית מזרחי מסורתי בעיר באר שבע, שם העברתי את כל הילדות והנעורים - הכי רחוק שיש מקיבוץ. קיבוץ תמיד נראו לי כמו מקום סגור, מרוחק, עם אנשים מוזרים ושלל סטריאוטיפים - למרות שהיו לי לא מעט חברים מקיבוצים, אך מה שרואים משם לא רואים מכאן. הכרתי את הדר אשתי המהממת, יש לציין, וגרנו תקופה במרכז, שבסופה החלטנו לעבור לגור בקיבוץ. עברנו בעיקר כדי להיות קרובים לחברים של הדר, שזכיתי להכיר, וגם כדי לחסוך קצת כסף. תמיד אמרנו לעצמנו שזה זמני ושנחזור למרכז לעשות קריירה ולטרוף את תל אביב (כן..כן..). הגענו רווקים וצעירים בלי צרות ומחויבויות. גרנו בדירת מרכז, שהתאהבתי בה מהיום הראשון - אפילו צבעתי את המעקה במרפסת מרוב התלהבות. לאט לאט המקום הסגור והמרוחק, עם האנשים המוזרים, התחיל להרגיש לי בית! עבר הזמן, התחתנו ומיד עברנו לבית של גדולים. מדירת מרכז של מטר תשעים לבית גדול שרק מחכה לילדים. כבר במעבר לשכונת הגבעה האריסטוקרטית, נחשפתי לאנשים חדשים מהקהילה - ובמיוחד לשכנים החמודים שלנו שקיבלו אותנו בחיוך + עוגה כמו שרק יובי האלופה יודעת. עברה עוד תקופה קצרה ונועם הבכור שלנו נולד. אז כבר ממש הרגשתי את המשמעות של לחיות בקהילה. קיבלנו המון אהבה - חזרנו הביתה לשלט ובלונים תלויים על הדלת, עוגות וברכות, שהפתיעו וריגשו אותי מאוד. ברגע שהפכנו להורים, התחלתי להיחשף יותר לחיי הקיבוץ, להיות נוכח יוצר בכל מיני אירועים קהילתיים וחברתיים. פעילויות לילדים, שי בחגים ועוד המון דברים קטנים שיחד הופכים למשהו גדול בעל ערך עצום! ברור לי שזה הבית שלי וזהו המקום בו אני רוצה לחיות ולגדל את ילדיי מקום עם קהילה תומכת ומגוונת חינוך מדהים מקום שקט בין 2 ל-4 עם המון מרחבים והכי חשוב בסוף היום על הספה מרגיש הכי בית בעולם!

חדשות החצר.

הקיץ הגיע ואחרי שנה וחצי של מאמצים רבים המדשאות ירוקות פי כמה וכמה. דישון, השקיה והמון השקעה בעישוב והוצאת קוצים. כן זה אפשרי. שיחים, צמחים, עצים ומדשאות כולם ירוקים ומחייכים. בגבעה החלו זה מכבר עבודות הפיתוח לקראת המדשאות בשכונה. אני לא רוצה להתנבא עם צפי לסיום. הצוות חזר להיות בסיסי, לאחר שאלון ענבר סיים את חובת החצי שנה. תודה ובהצלחה. הימים חמים מאוד והעבודה אינה פוסקת, או מרחמת, גם בשעות החמות ביותר... ואז... בשגיב... שעת אחר הצהריים. פלוני (הפרטים שמורים במערכת...) מקבל חבילה. ההתרגשות רבה ונהג המשאית למול עיניו עולה על הדשא כדי להסתובב. פלוני היקר לא עוצר, או מונע ממנו את זה. לשאלתי "למה?" ענה מה יכולתי לעשות.... אנחנו עושים את המקסימום עבור הגן הזה, שנראה טוב השנה. אני מזמין כל אחד מכם להצטרף אלינו רק לשעתיים. לא בצהריים, בבוקר כשעדיין נעים... אני מצפה שתתייחסו לכל מדשאה סביבכם בשיא הרצינות. אל תעלו עם כלי רכב. תפנו אותה מחפצים וצעצועים, מחצלות בריכות וכו'. הקיץ זו עונה לא קלה לצמחים, או לדשא. לשמחתי זה לא קורה הרבה... יחד עם זאת, הנה השאלה שעולה לי בכל פעם שאני רואה דבר כזה... האם יש צורך בהשקעת מקסימום. כאשר סביבי, כנראה, מעדיפים את המספיק בקושי...

סופ"ש נעים

דב

ההנהלה הכלכלית

תפקידה החשוב של ההנהלה הינו לפקח על כל ההתנהלות העסקית בקיבוץ. בדיקה של כל ענף וענף האם הוא מרוויח וזאת נעשה ע"י צוות מרכזי בהתנהלות הקהילה: מרכז משק, גזבר, החשב, מנהל הקהילה, התמחירנית, מרכז הגד"ש, מרכז הפלחה. מרכז ההנהלה הכלכלית – שי זינדרמן.

קיימת הפרדה בין העסקים לקהילה. 50% מרווחי העסקים עוברים לקהילה. בתקופה האחרונה דנו רבות על מכירת המפעל ועכשיו החלק שלנו בתעשייה 26%. בינתיים המפעל מתנהל כרגיל.

גם **כפר הנופש** מחפש שותף כדי להתפתח. יש לציין שכיום הוא עובד מצויין. **ברפת** הצלחנו לרכז את הוולדות בטללים. שאר הדור הצעיר ברפת מחכה להיתר בניה. הרפת עדיין לא הגיעה לתוצאות מקסמליות, למרות שהורדנו עלויות ביצור מזון עצמי. **לולים** – **לול הפטם** שלנו בשותפות עם קורניש. לול הרבייה בשותפות עם אפרת. הניהול נעשה ע"י השותפים. הכנסנו אוסף אוטומטי לכל הביצים.

פלחה – נשארו בידנו 4500 ד', הנמצאים באזור קרית גת. **החיטה** השנה נתנה יכול יפה וקיבלנו מחיר מצויין. מגדלים גם **תלתן ואבטיחים לגרעינים**.
בשלחין גידלנו **תפו"א** בשטח ליד ביר עסלוג'.
 בצאלים **גזר ותפו"א**. את הגזר אורזים, ממיינים בעמק חפר בבית אריזה גזר שליט. **הגזר** ברובו נשלח לרוסיה. הצלחנו לקבל מחירים טובים. המלחמה קטעה את הקשר.
חוחובה – יש לנו בסה"כ 700 ד', חלק בקיבוץ וחלק בר"מ. מחיר הגרעינים ירד.
 אנחנו שותפים בבית בד המפיק את השמן מהגרעינים. המכירה בחו"ל ע"י סוכן.
סולרי – יש לנו הכנסות גדולות מהסולרי. מנסים להגדיל את מספר שטחים הסולרים.
 לסיכום:
 ההנהלה הכלכלית נפגשת לפחות 6 פעמים בשנה. וגם במקרים דחופים, לפי הצורך.
 קיים שיתוף פעולה בין מרכזי הענפים.
פרלה התמחירנית עושה עבודה מקצועית ונותנת דיווחים על מצב העסקים בזמן. מה שעוזר להנהלה להגיע למסקנות בזמן.
 הקיבוץ נמצא במצב מאוזן ויציב.
 תודה **לשי זינדרמן** על הדיווח המהיר לבקשתי.
 רשמה: טובה'לה

3:0 לקורונה

ילדי נבחרת הרובוטיקה של המועצה בהם מיתר וחוץ מהמשק, זכו בשנתיים האחרונות במקומות הראשונים אך לא יכלו לנסוע לתחרות העולמית בארצות הברית, מאחר שבוטלה בגלל הקורונה.
 השנה סוף סוף הם נסעו לתחרות העולמית במרילנד, הגיעו טיילו שלושה ימים לפני התחרות ביום הרביעי היו בטכס הפתיחה.
 אך ביום התחרות שני ילדים לא הרגישו טוב, ולאחר התלבטויות רבות עשו את בדיקת קורונה היחידה שהיתה להם, לאחד הילדים, למרבה הצער הוא יצא חיובי.
 מכאן כבר הגלגל התחיל להתגלגל היה צריך לעשות בדיקת אנטיגן רשמית (עלותה 300 דולר). מתוך עשרה נערים, שישה נערים וגם שני המדריכים (המנטורים) יותם בבאי ועומרי (החבר של הילה פלג) יצאו חיובים.
 הוראות התחרות אומרות שאם יש אחד עם קורונה לקבוצה אסור להגיע לתחרות. וכך במקום להתחרות הם נאלצו להכנס לבידוד של חמישה ימים עם תחושת ההחמצה ותיסכול רב. אהרון ואיריס שליוו את הקבוצה דאגו למבודדים.

בראשון ליולי התאריך הראשון שמותר להם לטוס, המחירים קפצו.. לחולים הביטוח כיסה זאת אך זה לא כולל את הבריאים. לאור החשש להתפתחות סימני מחלה אצל

הבריאים והמחירים המטורפים של הכרטיס חזרו ארבעת הבריאים לבד ללא מלווה בוגר לארץ, השאר שהחלימו בנתים יגיעו בשבת הקרובה. אין ספק לכולם זה היה מסע מאתגר.

תודה למדריכים שעבדו בשעות המטורפות כדי לעדכן ולתאם את כל הסידורים. תודה לאהרון ואיריס על כל העזרה ותודה לדפנה מנהלת בית ספר התיכון במועצה שהגיעה איתנו ההורים לנמל התעופה ב11 בלילה כדי לקבל את פני הבריאים ולשפר את הרגשתם. נקוה ששנה הבאה יצליחו להגיע ואף להתחרות ולנצח.

נגה פרסי

בת שמונה מאבי עדה וחופש נעים לילדים